अथ सप्तमोऽनुवाकः।

षष्ठे दशमेऽहनि होतृमन्त्रा विहिताः। सप्तमे काम्यफलसाधनत्वमभिप्रेत्य सप्तहोतृमन्त्रं प्रशंसितुमुपाख्यानमाह। "प्रजापतिः प्रजा असृजत। ताः सृष्टाः समश्लिष्यन्। ता रूपेणानुप्राविशन्। तस्मादाहुः। रूपं वै प्रजापतिरिति। ता नाम्नानुप्राविशत्। तस्मादाहुः। नाम वै प्रजापतिरिति। तस्मादप्यामित्रौ सङ्गत्य। नाम्ना चेध्वयेते [१]। मित्रमेव भवतः" इति। प्रजापतिना याः प्रजाः सृष्टास्ताः सर्व्वाः संश्लिष्टा अभवन् रूपविशेषस्य नामविशेषस्य वा सृष्टत्वात् एकविधा एव भूत्वा देवोऽयं मनुष्योऽयं पशुरयमित्येवं विशेषव्यवहारयोग्या नाभवन्। तदा प्रजापतिर्विचार्य्य स्वयमेव रूपविशेषाकारेण नामविशेषाकारेण तासु प्रजासु प्रतिष्ठितः। अतएव शास्त्रज्ञा नामरूपयोः सर्व्ववस्तुव्याप्तिं दृष्ट्वा प्राजापत्यात्मकं रूपमाहुः। यस्मान्नाम प्रजापतिरेव तस्मात् पूर्व्वममित्रावपि द्वौ पुरुषौ कदाचिन्मार्गे ग्रामान्तरे वा सङ्गत्य भो देवदत्त भो यज्ञदत्तेत्येवं तत्तन्नाम्ना परस्परमाह्वयते चेत् तदानीमेव मित्रौ भवतः। प्रजापतेः सर्व्वमित्रत्वेन तदात्मकस्य नाम्नो मित्रत्वसम्पादकत्वं युक्तम्। अतएव लौकिकाः साप्तपदीनं सख्यमित्याहुः॥

नामरूपसृष्टिमुक्त्वा विशेषाकारेणैव सृष्टिमाह। "प्रजापतिर्देवासुरानसृजत। स इन्द्रमपि नासृजत। तं देवा अब्रुवन्। इन्द्रं नो जनयेति। स आत्मन्निन्द्रमपश्यत्। तमसृजत। तं त्रिष्टुग्वीर्य्यं भूत्वानुप्राविशत्। तस्य वज्रः पञ्चदशो हस्त आपद्यत। तेनो-